

[Bjørn Poulsen]

En anden ting, der kan ligge noget meget positivt i, er forslaget om omkostningsdækkende betalinger mellem offentlige institutioner. Det kan være en udmærket idé, og vi har jo tidligere ved møder hørt noget om, hvad det er, man tænker på. Vi skal ikke være afvisende over for, at der kan være megen fornuft i at indføre disse ting, men jeg må dog straks indskyde, at der nok også er forskellige former for institutioner, hvor det i hvert fald ikke skal indføres, men udvalgsarbejdet må afsløre, på hvilke områder det vil være fornuftigt, og hvor det er helt uladssig-gerligt.

Tanken om bl.a. at overføre sådan noget som driftsmidler fra det ene år til det andet kan vi heller ikke være imod; der kan være megen fornuft i, at forskellige ministerier ikke behøver at bruge de sidste to måneder om året til at bruge penge i, som det ikke er lykkedes dem at bruge de første ti måneder af året, og at man i stedet for skal kunne overføre især driftsmidlerne. Så der kan være megen fornuft i, at man ændrer på dette område.

Man taler en hel del via overskrifterne om uddannelse og efteruddannelse, og det er da klart, at hvis man skal have en servicesektor, der virker, og som følger med udviklingen i samfundet, skal der både efteruddannelse og betydelig bedre uddannelser end dem, vi har i dag, til, for at dette serviceniveau kan holdes. Men da jeg læste, hvad det var, det drejede sig om med hensyn til lederuddannelsen, mindede det mig lidt om en brochure fra Dansk Arbejdsgiverforenings kursussejendom. Jeg tror ikke, det ligefrem er den ideelle ledelsesform for den offentlige sektor. Der er nu engang forskel på, om det er en privat virksomhed eller det er en offentlig servicevirksomhed, som i allerhøjeste grad har et ansvar over for nogle mennesker. Derfor kan det godt være, det er et andet sted, man skal have sin efteruddannelse, end på Arbejdsgiverforeningens kursussted.

Fastsættelsen af totalrammen for hvert ministerområde er en ting, der i hvert fald vil betyde, at den redegørelse, som samtidig skal komme hvert forår tidligt på foråret, danner grundlag for en redegørelsesdebat, hvor ikke mindst prioriteringen af de forskellige rammer især bliver det centrale i en debat, og det vil blive en holdningsdiskussion først og fremmest – jeg skal her bare pege på spørgs-

målet om, hvor meget man skal satse på undervisningsministeriet i forhold til forsvarsministeriet. Det er en holdningsdebat, som i hvert fald vi vil hilse velkommen; det er jo ikke så tit, vi har nogle egentlige debatter herinde om de holdninger, man har til tingene, og en holdningsdebat om, hvorledes finansloven skal være, må være positiv for alle.

Man taler også en del om markedsstyring, det frie forbrugsvalg og ændrede finansieringsmekanismer. Hvad det egentlig dækker, er det ikke helt nemt at se, men jeg er ret sikker på, at det dækker, at man skal til at betale en hel del af serviceydelse selv, og jeg vil advare regeringen ganske kraftigt imod at prøve på at gå alt for langt i den retning. Jeg tror, man skal liste, hvis man overhovedet vil begynde at tale højt om det. Der er ingen tvivl om, at vi meget langt hen ad vejen i dette folketing har et flertal, der går imod at indføre den slags ting ud over det, vi har i dag; tværtimod tror jeg, vi snart kommer til at gå den anden vej, heldigvis da.

Der må være nogle nedre grænser for den service. Der må være nogle retsbestemte rammer for den service, hvilke ydelser man må få i socialektoren o.lign., og det vil vi meget hellere tale om, når det drejer sig om, hvem der eventuelt skal betale de forskellige ting.

Når man taler om det frie forbrugsvalg, kan det være lidt svært ud fra redegørelsen at se, hvad det er: om det er retten til at vælge imellem at kunne få sit barn i børnehave eller ikke kunne få det; det synes jeg ikke ligefrem er noget frit forbrugsvalg; det er vel lige det modsatte. Jeg synes, at der igen her må være et mindsteniveau, et forbrugsvalg med hensyn til, at man f.eks. kan få passet sit barn. Hvis det er det, man lægger op til fra regeringens side – men det er jeg nu ikke sikker på – vil vi naturligvis være positive over for at tale videre om det, men jeg er bange for, at regeringen og SF har modsatte holdninger i dette spørgsmål.

En bedre publikumsbetjening og en regelforenkling er andre områder, man peger på, og det er klart, at man her er inde på noget, hvor vi gerne vil være med til at ændre på nogle ting. Lad os bare tage et spørgsmål som åbningstiderne for offentlige serviceenheder. Det er jo ikke særlig fornuftigt, at almindelige, arbejdende mennesker skal tage fri og måske også i langt de fleste tilfælde